ARBETAR MAKT

NR 1

1974, Årg. 3, Pris 1:-

REVOLUTIONÄR ARBETARENHET PÅ FRAMMARSCH

ARBETARKONFERENSEN

"AVTALSRÖRELSEN OCH ARBETARKAMPEN" i Stockholm 1-3 februari samlade c:a 250 jobbare från hela landet. Om konferensen och arrangemangen kring denna kan ni läsa i detta nummer av *Tidningen ARBETARMAKT*. Vi publicerar också den resolution som konferensdeltagarna enades om.

Se sid 3

VART GÅR ITALIEN?

Fredagen den 1 februari gick 200 000 FIAT-arbetare i Italien ut i generalstrejk mot att arbetsköparna förhalat dom lokala löneförhandlingarna. Det är samma löneförhandlingar som Italiens metallarbetare förde så framgångsrikt, när man i höstas, på central nivå och genom en militant och självständig arbetarkamp, tillkämpade sig rejäla kompensationer för dyrtiden.

En militant och självständig arbetarrörelse, självständig från såväl facket, staten eller något parti, börjar nu växa sig stark i Italien. Så t ex kunde de baskommittéer, kring och med hjälp av vilken denna nya arbetarrörelse sett dagens ljus, hålla en nationell kongress i höstas, som samlade inte mindre än c:a 4 000 delegater. 1972 samlade en liknande kongress 2 500 deltagare, vilket är ett gott tecken på baskommittéernas ökade betydelse och förtroende i den intensifierade klasskampen.

1974 kan bli det år arbetarkampen i Italien blossar upp med samma intensitet som 69-70. Men då med den ytterst viktiga skillnaden att ett revolutionärt arbetaravantgarde nu finns formerat. 69-70 fanns inget sådant, med känt resultat.

Vart går Italien? **Se mittuppslaget, se sid. 4-5**

LIVET TILL SJÖSS

Livet till sjöss, och hur man kan föra kampen ombord, är ett avsnitt i klasskampen som inte ägnats någon större uppmärksamhet.

Tidningen ARBETARMAKT försöker nu fylla ut detta tomrum, genom att publicera en artikel från en kamrat i Förbundet Arbetarmakt, som jobbat som jungman.

Se sid 6

Ledare:

3,3% - NU DJÄVLAR!

Ett plakat med denna text fanns i Förbundet Arbetarmakts avdelning i den stora arbetardemonstrationen i Stockholm 2:a februari. Den speglar väl vad många av oss jobbare känner inför avtals"rörelsen" och dess magra "resultat":

Lönesänkningsavtalet

Vi vet nu vad som döljde sig bakom LO:s mystiska "x", "y" och "z", de bokstäver som skulle symbolisera LO:s lönekrav. Det var 55 öre eller 3,3%.

Vi vet nu också varför man använde sig av bokstäver och hemlighöll de verkliga kraven. LO:s medlemmar skulle överallt protesterat mot ett sådant bud som 3,3%. LO-ledningen vågade helt enkelt inte offentliggöra ett så lågt bud innan allt var uppgjort med polarna i SAF.

Avtalet innebär en reallönesänkning. För att kompensera de senaste årens inflation och de kommande pris- och hyreshöjningarna på grund av högre olje- och bensinpriser, skulle det behövas höjningar på 33%, inte 3,3.

Man har vidare räknat med en löneglidning på 3%. Men detta är ingenting som arbetarna får gratis. Det är snarare det som LO/SAF räknar med ska täcka det som arbetarna kämpar sig till genom vilda strejker.

"Låglönesatsningen" lär inte ens ge den som får mest av den täckning för de prishöjningar på över 10% som väntas under året.

Allt detta visar bara än en gång vad sosse- och LO-ledningen går för. De går kapitalets ärenden. De vågar inte ens snegla åt den 60%-iga ökningen av vinsterna som många bolag haft under fjolåret.

Arbetarkonferensen

Det var bl a med anledning av det här svältavtalet, ett svältavtal i sin mest konkreta bemärkelse, som arbetarkonferensen "Arbetarkampen och avtalsrörelsen" hölls, i Stockholm den 1-3 februari.

Förbundet Arbetarmakt, som i höstas genomförde sin första större nationella mötesserie, under temat "Inför avtalsrörelsen - förbered självständig Arbetarkamp", stödde naturligtvis därför initiativet till denna konferens. Flera kamrater från förbundet deltog också i konferensen (på sidan 3 berättar några av dessa kamrater om sina intryck).

Vi hävdar därför, att initiativet till denna viktiga konferens måste följas av nya; initativ och konferenser. Och då nödvändigtvis inte på "nationell nivå", utan också - och gärna - på lokal.

Arbetsplatskommittèerna

Som vi ser det, måste ett revolutionärt, kommunistiskt arbetsplatsarbete idag hålla sig med en enhetlig och långsiktig målsättning. Vår agitation för bildande av arbetsplatskommittéer är därför inget självändamål. Den ingår i ett långsiktigt perspektiv på kampen för revolutionen, för arbetarmakten, och mot klassamarbetet, arbetsdelningen (splittring mellan handens och hjärnans arbetare), lönesplittring och alla relationer typ ledare och ledda, styrande och styrda.

I denna kamp spelar arbetsplatskommittén idag rollen av en spjutspets. En kommitté, demokratisk till sin struktur och ständigt offensiv till sin natur, som pekar ut målen, hindren och går i bräschen för något nytt - en ny kämpande arbetarrörelse.

Arbetsköparna kommer att med alla medel försöka splittra denna kamp. Man kommer så splittring mellan svenska och utländska arbetare, mellan arbeterskor och arbetare samt med hjälp av orättvisor i lönerna. Alla dessa splittringsmetoder måste vi bekämpa för att stå enade i kampen.

Kamrater!

Vi säger:
NEJ TILL NYA SVÄLTAVTALET!

Vi manar:
UPP TILL KAMP MOT KAPITALET!

Ovan: Några av fabriksgrupperna som deltog i Arbetarkonferansen.

stödfonden

Tycker Du ARBETARMAKT är en tidning som behövs?
Tycker Du Förbundet Arbetarmakt har en riktig politisk linje?
Tycker Du det är viktigt att stödja den självständiga arbetarkampen som håller på att utvecklas?
Då tycker Vi Du skall sätta in en slant på vårt postgiro: skriv "STÖDFONDEN" på talongen.

pg 23 71 77-1

OM OLJEPROFITERNA & BRISTEN PÅ OLJA

Ledaren i förra numret lade en helt felaktig betoning på oktoberkriget och arabstaternas kamp mot Israel som förklaring till bristen på olja i Europa. Det visar bl a arabstaternas rädsla för att skapa alltför stor oreda i det imperialistiska systemets hemmaproduktion (nedskärningarna i oljeproduktionen avbröts när det började bli klart vilka svårigheter kapitalisterna i Europa fått).

Istället kan den uppkomna situationen förklaras av arabstaternas försök att få mer betalt för sin olja (medans det finns något kvar av deras säkraste inkomstkälla), och deras försök att få fart på den kapitalistiska utvecklingen i sina länder (flera europeiska länder förhandlar f n med arabländerna om "byten" - olja/industrier).

Så sist, men inte minst: oljebolagens strävan att få upp priset på energin, så att andra energiformer än olja, t ex oljesand, oljeskiffer och kol, blir ekonomiskt lönsamma att utnyttja, och så att deras inflytande över energipolitiken ökar.

Oljebolagen är nämligen fel beteckning på dessa jättekoncerner. *Huvuddelen* av deras budget går numera till *andra* energiformer än olja. Energijättarna har de senaste åren köpt in sig, och köpt betydande delar - upp till 2/3 - i alla andra energiformer.

Redaktionen

PRENUMERERA!
pg 38 13 00 — 3
12 nr för 20:-

ENGLAND: ARBETAROFFENSIV?

Englands reaktionära regering, med premiärminister Heath i spetsen, har nu än en gång utlyst undantagstillstånd i landet. Senast man använde sig av denna möjlighet var under hamnarbetarstrejken sommaren -72, då också militärapparaten sattes in i arbetet att söka avvärja en omfattande ekonomisk kris.

Nu är alltså reaktionen än en gång på marsch, och denna gång gäller det att söka tvinga "bångstyriga" gruvarbetare och lokförare att betala kapitalismens ekonomiska kris. Speciellt brådskande är detta när England idag, liksom hela den västeuropeiska kapitalismen, fått allt större energiproblem att brottas med. Regeringen, och den engelska borgarklassen, har därför sökt tvinga gruvarbetarna och lokförarna att jobba övertid, och den vägen söka få dem att ta ansvar för det samhällssystem som frambringat energikrisen- det kapitalistiska samhället. Men gruvarbetarna och lokförarna har konsekvent vägrat att jobba övertid. Försök till tvång, vilket förekommit allmänt, har man bemött med landsomfattande och välorganiserade maskningsaktioner.

När detta skrivs har Englands kolgruvarbetare, mer än 200 000, dessutom med stor majoritet röstat för en strejk. Man ställer rättmätiga krav om lönekompensationer för dyrtiden, förbättrade arbetstider och en mer tryggad arbetsmiljö.

Heath-regeringens svar på strejken, som började natten till söndagen den 10 februari, har inte uteblivit. Desperat har man tvingats utlysa nyval, som ska hållas den 28:e, och söker nu fiska röster på att smutskasta gruvarbetarna. Reaktionen är densamma: man påskyndar en djupgående ekonomisk kris och skyller dem som slitit ihop deras profiter för "samhällssabotörer", "kommunistagenter", osv.

Nu står frågan: kan arbetarköparoffensiven, som de senaste fyra-fem åren inneburit allt högre matpriser och hyror, högre arbetstakt och fetare profiter, kan den vändas till en massiv arbetaroffensiv? En generalstrejk, t.ex. Mot de anti-fackliga klasslagarna och för rejäla reallöneökningar?

Ser man på de senaste månadernas ökade aktivitet i den engelska arbetarklassen kan det synas fullt möjligt. I alla fall vid en första anblick. Men den engelska arbetarklassen är idag allför politiskt heterogen och ekonomistisk inriktad, varför vi har våra tvivel. Först vid uppkomsten av ett revolutionärt, mer enhetligt avantgarde, skolat och utvecklat ur dagens ekonomiska strider, och en demokratisk, anti-kapitalistisk baskommittérörelse, kan den idag embryonala kampviljan hos den engelska arbetarklassen accelerera och utgöra ett verkligt hot mot det bestående samhället. En maktfaktor som ställer frågan helt konkret: arbetarmakt eller borgarmakt, socialism eller barbari!

Korrespondent

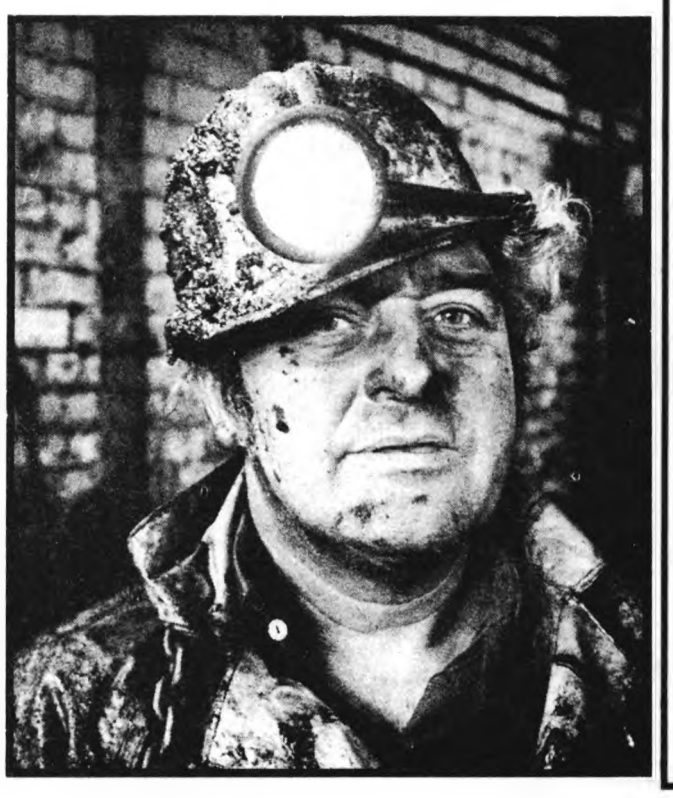

Tidningen
ARBETARMAKT
Årgång 3, nr 1/74
Organ för Förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Redaktionens adress: Tidningen ARBETARMAKT, Box 179, 551 02 JÖNKÖPING.

Redaktionens telefonnummer: 036/ 12 56 70

Prenumeration för 12 nummer:

Prenumeration	*20:-*
Stödprenumeration	*30:-*
Garantprenumeration	*50:-*

Postgiro vid prenumeration:	38 13 00 - 3
Postgiro vid redovisning, ombudsförsäljning:	20 21 02 - 0
Postgiro till Stödfonden:	23 71 77 - 1
Postgiro vid beställningar av lösnummer, äldre nummer, och dyl.:	20 75 76 - 0

Tryck: *AB Prinkipo Offsettryck, Stockholm 1974.*

Detta nummer presslagt 15 februari 1974.

Manuskript och illustrationer till nästa nummer, nr 2-3/73, skall vara redaktionen tillhanda senast den 5 april.

Ombud finns på följande orter:

Boden, Bålsta, Eksjö, Göteborg, Huddinge, Härnösand Jönköping, Kalmar, Kristianstad, Kristinehamn, Lund Motala, Stockholm, Sundsvall, Umeå och Växjö.

Är du intresserad av att delta i försäljnings- och agitationsarbetet? Kontakta då: Förbundet Arbetarmakt,- Stockholmsavdelningen, Box 49035, 100 28 STOCKHOLM 49. Tel: 08/ 31 53 97.

Eftertryck godkännes endast med angivande av källa

ARBETARKONFERENSEN

ARBETARKAMPEN & AVTALSRÖRELSEN

Den 1-3 februari hölls i Stockholm en arbetarkonferens under temat "Arbetarkamper och avtalsrörelsen". Konferensen beräknas ha samlat c:a 250 militanter från olika arbetsplatser och orter runt om i landet. I anslutning till konferensen arrangerades också en demonstration mot avtalsskådespelet på Blasieholmen (där SAF och LO höll till under avtalsförhandlingarna) samt en stor musikfest i Folkets Hus. Demonstrationen beräknas ha samlat c:a 750 deltagare och c:a 1.100 kamrater slöt upp på musikfesten.

En kamrat från Förbundet Arbetarmakt, som var närvarande vid konferensen, redogör nedan för sina slutsatser och åsikter om konferensen.

Först måste sägas, att ambitionsnivån för den här konferensen var lite väl hög. Inte bara på grund av konferensens begränsning i tid, utan också på grund av de - trots allt - *begränsade* erfarenheter den självständiga arbetarkampen hittills gjort i Sverige. Kommunisters och arbetarmilitanters syn på sossarna, facket, klasssamarbetsideologin, avtalsrörelsen och energikrisen - ämnen som denna konferens avsåg att behandla - diskuteras och summeras inte i en handvändning. Här måste nya arbetarkonferenser söka följa upp och mer grundligt diskutera det som nu avsågs att diskuteras.

Konferensen bjöd i övrigt på ett bra diskussionsunderlag. Sossarnas och fackets avtalsmygel, och resultatet av den nu avslutade avtalsrörelsen, som inte gav arbetarklassen något annat än ett vidrigt exempel på öppet klassamarbete, är en utmaning till hela arbetarklassen. En utmaning att ta upp självständig kamp, mot utsugningen och godtycket. En självständig kamp skild från varje parasitär och organisationsegoistisk partiideologi.

Den s.k. oljekrisen, som inte alls visade sig vara någon riktig kris, utan endast ett sätt att ytterligare höja oljebolagens redan feta profiter, kom följdaktligen också att diskuteras på konferensen.

Utöver detta intog arbetarkvinnornas situation på arbetsplatserna och arbetsmarknaden, olika former av arbetsvärdering kontra månadslön (eller någon annan fast löneform), svartlistning av militanta arbetare, en central och viktig plats i diskussionerna.

Trots den kritik man kan resa mot konferensen blir helhetsintrycket positivt. Det var en konferens som pekade framåt - framåt mot en intensifierad klasskamp.

Kamrater! Kapitalismen är havande, men det är ännu inte tid att hämta barnmorskan. Låt oss emellertid börja den nödvändiga modersgymnastiken. Bygg arbetsplats- och strejkkommittéer!

På musikfesten uppträdde bl.a. den finska sånggruppen Klasskamraterna (ovan), Narrengruppen, Marie Selander, Finn Zetterholm och Jan Hammarlund.

RESOLUTION

VI 250 ARBETARE FRÅN GRUVOR, HAMNAR, JÄRNVERK, VARV, BYGGEN, BILFABRIKER OCH ANDRA ARBETSPLATSER, SOM SAMLATS TILL ARBETARKONFERENSEN "ARBETARKAMPEN OCH AVTALSRÖRELSEN" I STOCKHOLM 1-3 FEBRUARI, HAR ENATS OM FÖLJANDE UTTALANDE:

Det är dags att se fakta i ögonen. Fakta är att det här samhället rasar iväg in i en helt ohållbar situation. Ohållbar för oss arbetare. Det vet vi. Nu måste vi *handla*. Vi måste bryta oss loss ur vår maktlöshet och ta saken i egna händer.

Det centrala avtal som SAF och LO slutit över våra huvuden är en fräck utmaning. Myglet och hemlighetsmakeriet har varit värre än någonsin. Vi har som vanligt inte blivit tillfrågade. Vi har fått oss tillslängt några smulor. Det täcker inte ens de ökade levnadsomkostnaderna under den gångna avtalsperioden. Än mindre klarar avtalsuppgörelsen av att skydda oss mot den galopperande inflationen som väntas under 1974.

Vår levnadsstandard pressas ner. Det står helt klart. Men det är inte nog med detta. Hela vår tillvaro blir allt otryggare. Vi menar att det är kapitalismens *rätta* ansikte. Hetsen på jobbet. Den försämrade arbetsmiljön. Avskedanden. Arbetslösheten. Övervakningen och kontrollen. Arbetsköparnas godtycke och förtryck. Tristessen och isoleringen i bostadsområdena. Passiviseringen av arbetarungdomen. Nedskrotningen på det sociala området.

Det talas om en trettiotalskris. Oljebolagens enorma spekulationer och prishöjningar skakar om hela den industrialiserade världen. Valutakriserna avlöser varandra. Rovdriften på människor och naturtillgångar blir allt grövre. Konkurrensen hårdnar mellan storbolagen och mellan kapitalisterna. Fascister och kuppgeneraler breder ut sin terror. Chile var det senaste exemplet i raden. Imperialistkrigen fortsätter i Indokina, Afrika och Mellanöstern.

Ja, det finns likheter med 30-talet. Men där finns också en *avgörande* skillnad. Mellan 30-talet och 70-talet har vi haft fyra decennier av "arbetarregering". Fyra decennier av socialdemokratins bedrägliga tal om en reformistisk väg till socialismen. Av detta faktum har allt fler arbetare dragit sina egna slutsatser. Det går inte att lura oss i 40 år till. Historien upprepar sej inte.

Socialdemokratin har ingen lösning åt oss arbetare. Den enda lösning socialdemokraterna har är närmare samarbete med företagsägarna. De socialdemokratiska byråkraterna är livrädda för arbetarkampen. Därför vågar de inte lita på arbetarklassen. Därför stiftar de nya klasslagar. Därför slänger de ut oppositionella arbetare ur fackföreningarna. Därför skickar de sin spionpolis på arbetsplatserna. Vi litar inte på deras proffspolitiker och ombudsmän. Ty de står på fel sida i klasskampen.

Det är i själva verket mycket enkelt. Allt fler och allt större grupper av arbetare har redan börjat handla i enlighet med denna insikt. Verkligheten har tvingat oss in på nya vägar. Hamnarbetarna i Göteborg och gruvarbetarna i malmfälten bröt isen 1969-70. Vi lärde oss själva ta hand om vår kamp, ställa våra egna krav och hålla fackets yrkesrepresentanter utanför. Vi gick den självständiga kampens väg.

En ny kämpande arbetarrörelse börjar växa fram. Det är en viktig anledning till att vi 250 arbetare samlats till konferens. Vi kommer från strejkkommittéer, revolutionära arbetsplatser eller som enskilda stridbara arbetare. Vi har alla känt behovet av att bryta isoleringen, komma samman och utbyta erfarenheter. Vi vill samordna våra krafter och mejsla fram en politik, en revolutionär arbetarpolitik, som kan STÄRKA VÅRA STÄLLNINGAR I KAMPEN MOT KLASSAMHÄLLET.

Vi menar att:

Vi aldrig kan låta vår kamp bestämmas av avtal och begränsas till det som enligt SAF och LO är "förhandlingsbart". Tydligare än någonsin märks det att vi själva måste vara beredda att försvara oss mot "ökad utsvettning" i form av lönesänkningar, takthöjning, rationaliseringar, pris- och hyreshöjningar. Detta oavsett hur det passar avtalsspelarnas beräkningar och "lönekakor", "samhällsekonomiskt utrymme" och avtalsperioder. Det räcker heller inte att bara försvara sig mot vårt underläge. Vi måste gå till angrepp. Vi vill rikta kampen så att den slår undan de olika splittringsmetoder bolagen använder. Därför bekämpar vi ackorden. Därför bekämpar vi också meritvärderingen - den nya piska som ska ersätta ackorden. Vi kräver fast lön och går emot lönesplittring. Riskerna i jobbet - den dåliga arbetsmiljön - tas inte ens upp i förhandlingarna. Vi ska ta oss rätten att vägra utföra hälsofarligt arbete och gemensamt på arbetsplatsen ta kontrollen över arbetsmiljön. Det är ju vi som drabbas av skadorna! Detsamma gäller arbetstakten. Många olycksfall beror ju just på den omänskligt uppdrivna arbetstakten.

För att stärka sammanhållningen vill vi driva igenom grupp och lagarbete, kollektiva arbetsformer. Vi måste också bekämpa arbetsköparnas politiska avskedanden. På alla dessa områden måste vi gå framåt. Det är *makt* det gäller. Att stärka oss arbetare som klass. Att underminera kapitalisternas makt. Deras förtryckarmetoder och kontrollmetoder. För att få kraft att krossa hela borgarklassens härskarvälde över både fabriker och samhälle.

Vi måste gå den självständiga vägen. Självständiga mot allt steg-för-steg snack. Vi vill ha ett helt nytt samhälle där arbetarna har makten. Vi får inte låta oss knytas upp varken till företagens samarbetsorgan eller till den kampodugliga, reformistiska fackföreningsapparaten. Om vi menar något med socialismen och arbetarmakten måste vi redan nu se till att bestämmanderätten över kampen ligger nere på basplanet. Alltför länge har vi arbetare låtit oss "representeras" av byråkrater. De s.k. "politiska frågorna" har partistyrelser tagit hand om. De s.k. "fackliga frågorna" har fackstyrelser tagit hand om. Och vi har sett vart det har lett. Nej, vi måste själva ta oss an alla frågor som gäller våra villkor - antingen de kallas fackliga eller politiska. Allt förmyndarskap avvisar vi.

Vi måste organisera oss för den självständiga kampen. De "vilda" strejkerna har visat på en arbetardemokratisk organisering utanför facket med stormöten och strejkkommittéer. Det är denna organisering som måste vara basen för en ny arbetarrörelse - inte de gamla fackföreningarna.

För att förbereda och utveckla den självständiga arbetarkampen måste de klassmedvetna och stridbara arbetarna gå samman och bedriva ett regelbundet basarbete självständigt i förhållande till facket Genom att bygga upp starka grupper av kämpande arbetare på arbetsplatserna, revolutionära arbetsplatsgrupper, och knyta samman dem i ett nationellt kontaktnät, skapar vi förutsättningar för ett kraftfullt handlande och ett effektivt solidaritetsarbete i kampen för arbetarmakt.

Vi verkar för att mobilisera kvinnorna på arbetsplatserna. Arbetarkvinnorna är de mest förtryckta i det här samhället. Vi var många arbetarkvinnor på arbetarkonferensen. Motsättningar mellan män och kvinnor, olika jobb och löner, reaktionärt könsrollstänkande - allt detta används av arbetsköparen för att splittra arbetarklassen. Gemensamt måste vi ta upp kampen mot kapitalet för *hela* arbetarklassens befrielse.

Kvinnans frigörelse är en del av klasskampen. Vi vill organisera kvinnorna på arbetsplatserna för att bekämpa sin speciella diskriminering, passivisering ocn därigenom försvagning. Kvinnorna måste utgöra en del av den nya arbetarrörelsen. Kapitalismen är internationell. Den nya arbetarrörelsen måste bygga på den proletära internationalismen. Därför var på konferensen också kamrater från Fiat i Italien, Renault i Frankrike, hamnarbetare och fabriksarbetare från Danmark samt representanter från de spanska arbetarkommissionerna. Vi som arbetar i Sverige måste utveckla en kampenhet över gränserna och kämpa tillsammans - kvinnor som män av alla nationaliteter. Vi måste stödja våra kamrater som kämpar mot det imperialistiska förtrycket i Afrika, Asien och Latinamerika. Ett redan visat exempel på att arbetarna i Europa förstått vikten av den internationella solidariteten är Stridsfonden. En stor del av pengarna som strömmade in till stöd för gruvarbetarnas kamp kom från arbetare i en stor del av Europa. Nu måste vi fortsätta att bygga upp Stridsfonden. Det är en viktig förutsättning för solidaritetsarbetet. Ensamma klarar vi oss inte mot förtryckarna. Tillsammans är vi starkare än dom.

PROLETÄRER I ALLA LÄNDER – FÖRENA ER!

ARBETARKLASSENS BEFRIELSE – VÅRT EGET VERK!

VART GÅR

Italien har under 60-talet och början av 70-talet utmärkts av allt häftigare sociala konflikter. Massstrejker, attentat, politisk korruption och infiltration, fabriksnedläggelser, ekonomisk stagnation o.s.v, hör till vardagsbilden idag. En politisk-social *polarisering* av enorma proportioner och en idag svårbedömd tendens, har påbörjats. Italien kan idag sägas tjäna som ett utmärkt exempel på marxismens teori om det kapitalistiska samhällets inneboende och grundläggande motsättningar, som oftast resulterar i svåra ekonomiska kriser. Men bilden av Italien är alltjämt inte enhetlig. Mycket påtagligt är dock, hur en alltmer kamperfaren arbetarklass dagligen ställs i konflikt med ett förruttnat och desperat samhällssystem, kapitalismen. Omänskligt till hela sin natur, och orationellt och anarkiskt till sin ekonomiska struktur.

70-talet, eller rentav de närmaste åren, kan ge svaret på frågan om vart Italien är på väg...

För var dag som går trappas den sociala kampen upp, och snart återstår endast två lösningar - socialism eller fascism, proletariatets demokratiska diktatur eller barbari.

Fascistisering...

Den borgerliga "demokratin", och dess sista trogna beskyddare - liberaler, socialdemokrater och borgerligt intellektuella - kläms och avslöjas allt tydligare mellan arbetarklassens kamp och småborgarklassens och gamla Mussolinianhängares terror och attentat. *MSI (Movimento Sociale Italiano)*, Italiens nyupprättade fascistparti, förvisso olagligt till sin existens enligt lagen, men med många och penningstarka beskyddare, vädrar morgonluft. Man har t.ex, det har relativt lätt kunnat bevisas men svårligen kunnat offentliggöras, stått som ekonomiskt och politiskt ansvarig för många av den senaste tidens attentat, sabotage och - kupplaner! Två väldokumenterade och kända exempel är den fascistiska kupplan, som planerades och finansierades i intimt samarbete med grekjuntan, och attentatet mot jordbrukarbanken i Milano 12 december 1969, ett attentat iscensatt för att misstänkliggöra och smutskasta, i första hand, den utomparlamentariska vänstern. Såväl kupplanen som attentatet är nu äntligen avslöjade.

MSI kan idag räkna c:a 10% av väljarkåren som sina sympatisörer. Men dessa sympatisörer är oftast strikt regionalt och - framförallt - socialt begränsade. *MSI* och det kristdemokratiska partiet *(DC - Democrazia Cristiana)*, ett mycket heterogent och politiskt instabilt parti med ett skimmer av Salistrup omkring sig, rekryterar främst sina sympatisörer och väljare ur småborgarklassen, och de övriga samhällsgrupper ett monopolkapitalistiskt samhälle som Italien har något utrymme för (småbönder, tjänstemän o.s.v.). Väljarunderlaget är inte alls av den omfattningen i det industriella nord-Italien som i det agrara och materiellt mycket efterblivna syd-Italien.

...men radikalisering i norr

I norra Italien, som sedan början av seklet varit industrins huvudsakliga läge, har de borgerliga och fascistiska partierna/grupperna betydligt färre anhängare. Här räknar *PCI (Partito Communista Italiano)*, det italienska kommunistpartiet, *PSI (Partito Socialista Italiano)*, det socialistiska partiet, och övriga "vänsterpartier", samt till sist - men inte minst viktigt - den nya och utomparlamentariska arbetarrörelsen, sina flesta anhängare. Det var t.ex. i nord-västra Italien, kring Milano, Turin, Genua, Florens, Bologna och Pisa, som den nya, utomparlamentariska vänstern och arbetarrörelsen såg dagens ljus i mitten/slutet av sextio-talet, Framförallt har de sociala och politiska förhållandena inom bilindustrin (FIAT) och de multinationella, amerikanska storföretagen (Firestone, Pirelli, oljebolagen m.fl.) bidragit till denna utveckling. I nord-Italien har klasskampen skärpts betydligt sedan mitten av sextio-talet.

Parlamentet och parlamentarismen

Som en direkt avspegling av de oroliga sociala förhållandena har Italien dom senaste tio åren präglats av allt svårare regeringskriser. Partierna är många, heterogena och den ena regeringen avlöser den andra. F.n. sitter en center-"vänster"-koalition vid maktens köttgrytor. Men parlamentet - liksom hela dess bärande idé, den borgerliga parlamentarismen - förlorar allt fler italienares förtroende och tilltro. En vanlig uppfattning, som gör sig alltmer gällande, är, att de som sitter, eller gör anspråk på att vilja sitta, i parlamentet eller - ännu värre - i någon regering, är en församling mutkolvar och virrhjärnor. Inte någon marxistisk analys precis, men det är ett spontant missnöje det här. Ett missnöje, inte minst under utbredning i arbetarklassen, som den "nya vänstern" har brottats med och försöker kanalisera i mer politiskt fruktbara aktiviteter (än att bara skita i att rösta t.ex.).

På så vis påminner Italien av idag i många stycken om Tyskland under åtminstone början av 20-talet. Weimar-republiken i 20-talets Tyskland kan alltjämt tjäna som typexempel på ett samhälle i upplösning, trots alla skillnader och särförhållanden. När politikerna misstänks för att vara mutkolvar, när allt färre röstar, eller röstar av "övertygelse" mer än ren slentrian, när det borgerliga samhällets fernissa flagnar och vi i sprickorna ser grundläggande sociala-politiska intressemotsättningar, ja då kan vi, av elementära historiska kunskaper dra slutsatsen att "den leda och den tomhet som bemäktigat sig varje ännu bestående ting samt den vaga föraningen av något okänt, är det tecken som visar att något nytt än på väg". *(G.W.S. Hegel)*.

Småborgarklassen

Det är inte i första hand, och på ett tidigt stadium som detta, borgarklassen som attraheras av fascisternas locktoner om en "enad nation", "ein Führer", "ett folk" o.s.v. Trots att *MSI*, och övriga fascistgrupper, kan räkna med att idag sanktioneras ekonomiskt av borgarklassen, har kampen, som nu, står i sin början, räknar man inte sina anhängare ideologiskt i borgarklassen. Fascismen står nämligen i ett motsatsförhållande till den avancerade borgarklassen, monopolkapitalet. Monopolkapitalet vill helst inte se några, statliga ingrepp i deras strävan efter maximal profit. Man vill helt enkelt kunna husera fritt.

Att det idag händer att fascisterna, som rekryterar sina anhängare från småborgarklassen, backas upp av borgarklassen har emellertid sin naturliga förklaring. Fascisterna har ett överskuggande mål: att krossa varje arbetarorganisation. "Tot dem marxismus" ("Död åt marxismen"), som trettiotalets nazister i Tyskland uttryckte det. Man saboterar, infiltrerar m.m, för att kunna slå ner varje tendens till arbetarorganisering. Det är därför ingen tillfällighet, att den självständiga arbetarrörelse, som nu håller på att växa sig stark i Italien, har sina mest desperata motståndare bland (förutom borgarklassen) fascisterna. Det tyder bl.a. den allt den allt starkare infiltrationen i den utomparlamentariska vänstern på. *MSI* utbildar t.ex. idag folk för infiltration i vänstern, och det finns exempel på att denna utbildning kan börja redan i skolåldern. Så t.ex. har den under strejkvågen 69-70 relativt drivande organisationen *Potere Operaio* ("Arbetarmakt") nu helt slagits sönder genom bl.a. en kollossal infiltration från fascisterna.

Den traditionella "vänstern"

När vi idag, här i Sverige, snackar om att den traditionella "vänstern" har framtiden bakom sig, och med det menar att den är dömd till undergång - förr eller senare - gör vi inte det utifrån några ljusblå förhoppningar eller drömmar. Historien lär oss detta. Organisationer som VPK, SKP, MLK eller KFMLr existerar alltjämt i egenskap av vänsterorganisationer, eller vad dom nu föredrar att kalla sig själva och varandra, och har förvisso olika traditioner men härstammar från en och samma missväxt i den kommunistiska rörelsen - stalinismen. Detta beror *inte* på att deras politik svarar mot *konkreta* klassförhållanden, klassintressen och klassanalyser, och utifrån dessa kan skapa sig någon större tilltro till socialismen och revolutionen hos arbetarklassen. Deras existensutrymme är intimt förbundet med den relativa stiltje klasskampen i Norden och Sverige befinner sig i.

Samma var förhållandet i Italien fram till sextiotalets mitt. *PCI*, då som nu Europas största kommunistparti med mellan 25-30% av rösterna i valen till parlamentet, hade i det närmaste monopol på all arbetarkamp och organisering, och förstod givetvis att dra organisatoriska fördelar av detta. *PCI* dominerade, och dominerar alltjämt, dessutom Italiens största fackförening - *CGIL*.

I mitten på 60-talet började *PCI:s ideologiska* och organisatoriska hegemoni brytas upp. Det var den allt militantare och självständiga arbetarkampen, som stod för detta uppbrott. Det gjordes i första hand i frågan om fackföreningarna, som i Italien aldrig spelat någon större roll, och avtalsrörelsernas skådespel. Dom nya, och ofta unga arbetarmilitanterna, gick ut i kamp utanför fackföreningarna och förespråkade t.ex. ständig lönekamp.

Först i slutet av 60-talet, vi skulle kunna nämna 1969 som ett mycket betydelsefullt år, börjar denna kamp församhälleligas, d.v.s. engagera allt fler människor och yrkeskategorier. 1969 dånar t.ex. dom verkligt stora strejkerna loss inom bilindustrin, och den "praktiska brytning" med reformismen-stalinismen, som allt fler arbetare börjar göra, får också sin teoretiska motsvarighet. Gruppen *Il Manifesto*, som grundas av några huvudsakligen intellektuella - uteslutna ur *PCI*,

Ovan: Pi
rater ha
en i Mil

R ITALIEN?

*alpreda får symbolisera repressionen mot vänstern. Han och några kam-
i 1969 anklagats för det fascistiska attentatet mot Jordbrukarbank-
ots att klara motbevis föreligger.*

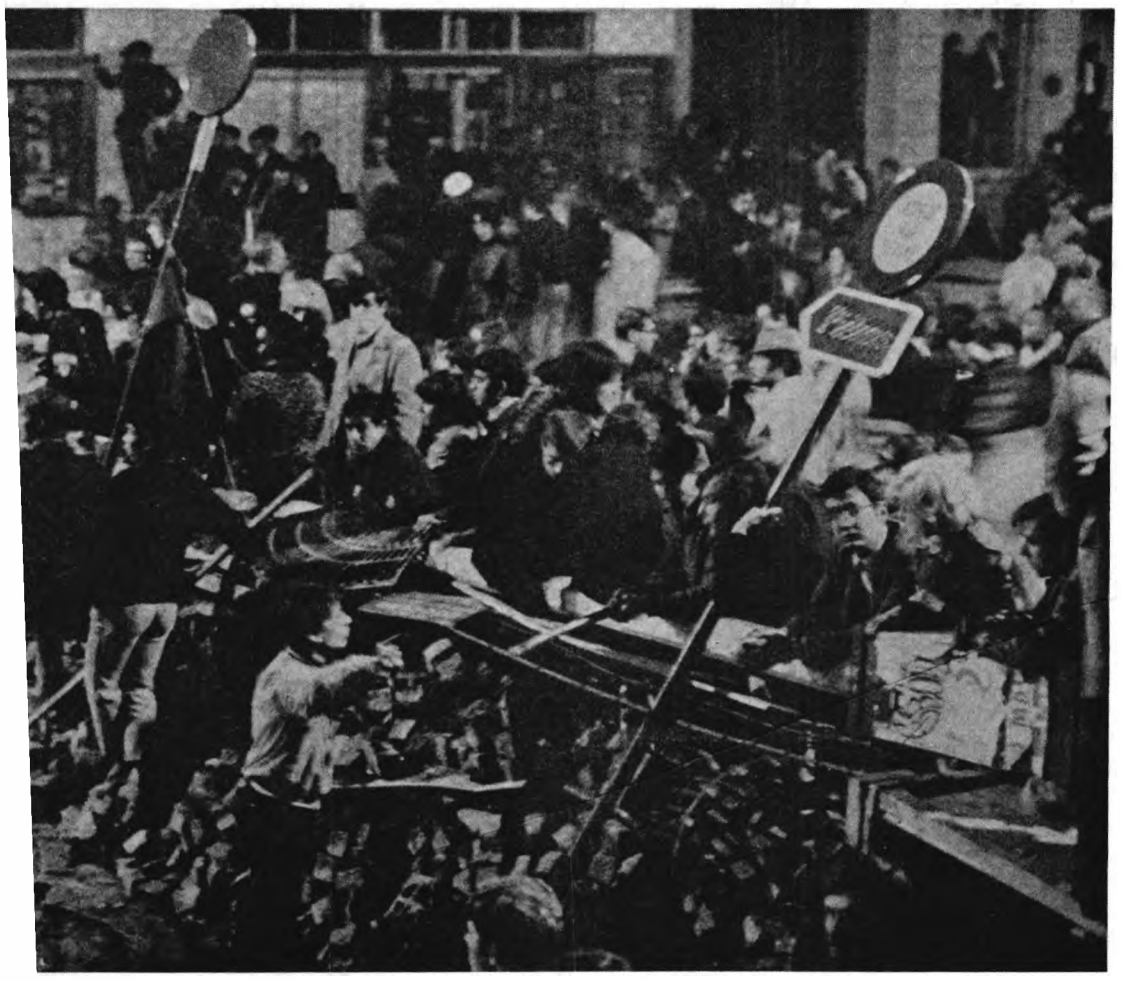

strejkvågen 69-70 hörde gatustriderna till vardagsbilden.

kan ses som ett exempel på detta.

Inför denna utveckling står *PCI*, *PSI*, fackföreningarna eller någon av de många smågrupperna (som åberopar sig av samma historiska traditioner och politiska analyser) som paralyserade. Man förmår absolut ingenting annat än att skälla på de stridbara arbetarna för att vara "samhällssabotörer".

Nu kan den traditionella "vänsterns" kräftgång påbörjas. Den "nya vänstern", representerad av arbetare och intellektuella, har börjat formera sig: praktiskt på arbetsplatserna och teoretiskt genom t.ex. fabrikstidningar, nationella upprop o.s.v.

Baskommitteerna

Det är ur den rörelse som de nu snart nationellt organiserade *baskommittéerna* har sitt ursprung. Praktiskt står arbetarkampen på FIAT som föredöme. Teoretiskt står den på Pariskommunens proletärt demokratiska grundprinciper: omedelbar avsättbarhet, arbetsrotation, ingen har mer än en arbetarlön o.s.v.

Åren 1970-71 samlades dessa baskommittéer, arbetsplatskommittéer ute på fabriker och byggen etc, så långt det var möjligt på lokal nivå.

Först 1972, tre år efter att arbetarkampen skjutit fart på allvar, kunde man samlas till sin första nationella kongress. 2500 kamrater slöt upp. I höstas, 1973, samlades man på nytt, och nu kom 4000 *delegater!*

Alltjämt förhåller det sig emellertid så, att baskommittéerna har många vita fält att täcka sin verksamhet med. Syd-Italien har visats vara ett svårarbetat område, trots att, eller kanske tack vare, den proletarisering av små- och egendomslösa bönder som kapitalismen frambringat.

Politiskt sett representerar dagens baskommittéer embryon till revolutionens demokratiska arbetarorgan, arbetarråden och fabrikskommittéerna. Det är därför ingen tillfällighet att "rådsteoretiker" som *Gramsci*, en från 20-talets klasstrider mycket känd kommunist, och den tyska revolutionens (1917-22) *Gorther* och *Korsch* idag upplever något av en teoretisk renässans. Mängder av böcker i ämnet rådsdemokrati- och rådstaktik utkommer idag i Italien.

Den utomparlamentariska vänstern

Den "nya vänster" som vuxit fram ur detta politiska och sociala klimat inspireras självfallet också av teoriernas historia och erfarenheter.

De två största organisationerna, *Il Manifesto* och *Lotta Continua*, båda med var sin dagstidning, har här gått i spetsen. *Avanguardia Operaia* och *Collectivi Lenin*, som är betydligt mindre, har följt efter.

Men "rådsidéernas rörelse" är långt ifrån eniga i alla frågor. Fraktionerna är minst lika många som dom historiska erfarenheterna och fraktionerna. Så t.ex. knyter organisationerna *Avanguardia Operaia* och *Collectivi Lenin* an väldigt mycket till bosjevismens första år, medan *Il Manifesto* och *Lotta Continua* inom sina led har många "tendenser".

Vart går Italien?

Detta är bilden av Italien idag:

Ett monopolkapitalistiskt samhälle, men med kvarlevor från den tidiga kapitalismen, och ett småbruksamhälle (Södra Italien).

Ett monopolkapitalistiskt samhälle i en djupt gången kris.

Ett samhälle där samhällsmotsättningarna kommer i dagen och det borgerliga samhällets fernissa flagnar alltmer.

Ett monopolkapitalistiskt samhälle där en revolutionär kommunism, för arbetarmakt och socialism, börjar breda ut och formera sig.

Ett samhälle där arbetarklassen alltmer aktivt griper in i samhällsutvecklingen. - Ett mycket positivt tecken!

Golos Truda

”Mönstra av fort utav bara helvete”

EN ARTIKEL OM LIVET TILL SJÖSS

"Ack, om alla dessa lortpoeter som svamlar om det stormpiskade havets poesi, endast för ett dygn fingo smaka på ˋpoesinˊ. Jag är rädd för att poesin torkade in då."

- Arthur J. Jacobsson
i "Havets vagabond"

Som nybörjare till sjöss kan detta vara rådet man får från äldre sjömän; många av dem har jobbat hela sitt liv till sjöss. En del menar: "Vaˊ fan har jag gjort av dom här 40 åren?": Och vill man ta ett jobb iland i den åldern är läget minst sagt kärvt. Då man har kommit upp över de fyrtio anses man som "svårplacerad arbetskraft" av kapitalets profitingenjörer. Då är man hänvisad till omskolning, och sen - arbetslöshet. Så det är bara att stanna till sjöss i det läget. Det vet redarna om - det är bl.a. det dom göder sej på.

Men vad ligger då bakom denna bitterhet? Den här artikeln ska försöka ge lite av svaret på detta.

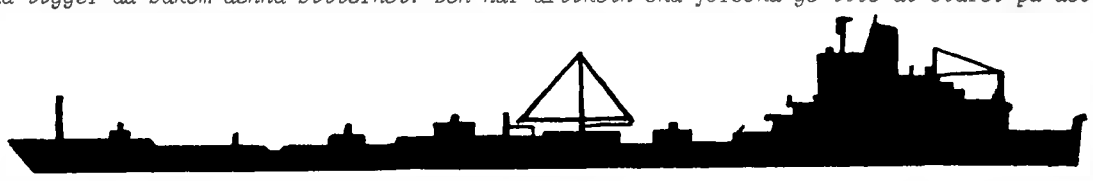

Det är inte mycket av verkligheten till sjöss som stämmer överens med skitsnacket om att "en sjöman älskar havets våg" och mängder med andra vanföreställningar om yrket. Harry Martinsson avlivade på sin tid en del myter om "det slappa sjölivet". På senare tid har Ove Allansson gjort stor nytta, mest med boken "Ombordarna". Den har rosats och prisats av sjöfolk ända sen den kom ut och har skrämt upp redarna ordentligt. Vill du veta mer om hur livet är till sjöss i dagens läge rekommenderas Allanssons bok varmt.

Klasskillnaderna

Det som märks mest ombord är dom enorma klasskillnaderna. Manskapet har om man jämför med befälet sämre lön, taskigare och mindre hytter, bor närmare maskin vilket ger mer buller, sämre tvättmöjligheter - trots att dom har det skitigaste jobbet ombord. Man skulle kunna hålla på mycket längre med att räkna upp alla privilegier som befälet har. I en del nybyggen har man gemensam mäss, större hytter och finare dagrum. Fast det är ju ingalunda nåˊt resultat av redarnas "godhet". Tvärtom är det bara ett utslag av deras största intresse - att tjäna så mycket stålar som möjligt. Genom att ha gemensam mäss t.ex. sparar man in på personal. Att hytterna har blivit bättre är en logisk följd av det faktum att så mycket som 60% av de anställda i Svenska Handelsflottan slutar varje år. Det är helt enkelt jävligt få som stannar för gott. Genomsnittsåldern på Sjöfolksförbundets 17.000 medlemmar är bara 25 år och ungefär hälften av dom är utlänningar.

Det finns många skäl till detta. Man kan bl.a. peka på följande som en anställning till sjöss oftast medför idag:

- en årslön som ingen lär kunna försörja en familj på
- som inte garanterar årlig semester
- att sjömannen blir arbetslös efter i många fall kortvarig sjukdom
- som omöjliggör för sjömannen att upprätthålla ett "normalt sexliv" med det motsatta könet eller ett "acceptabelt familjeliv", eller umgänge med andra människor än jobbarkompisarna
- många skillnader i sociala rättigheter i förhållande till klassbröderna i land
- att den som "vill" utöva yrket i många fall är tvingad att på egen bekostnad följa efter arbetsplatsen/fartyget ut i världen, eftersom det inte är obligatoriskt att all rekrytering ska ske från Sverige

Lägg därtill att sjömansyrket har bland de absolut högsta olycksfallsfrekvenserna på arbetsmarknaden. Det tillhör ju också med all säkerhet dom skitigaste jobben. Man kan alltså gott förstå den vrede många sjömän känner inför sitt arbete och sin livssituation.

Kamp – men hur?

Vilka möjligheter finns det då att föra kamp mot alla missförhållanden ombord - med alla dom speciella kännetecken som utmärker ett fartyg?

På en vanlig arbetsplats i land kan en lokal fackklubb ha uppåt 4000 medlemmar ibland och både mer eller mindre. Hur som helst så är dom oftast större och vanligtvis har en liten grupp byråkrater och pampar allt i sina händer. Till sjöss däremot har fartygsklubben omkring 15-25 medlemmar, beroende på fartygets storlek, och det är också dess styrka. Även om det inte går att genomdriva några större revolutionerande krav på det lokala planet, så innebär detta med "det isolerade fartyget" en hel del fördelar. Alla känner alla och ingen är då direkt rädd för att yttra sej, dom som väljs känner man och det finns gott om tid att studera och diskutera en massa frågor när man är till sjöss (om inte annat så för att döda tristessen lite).

Facket då?

Sjöfolksförbundet som sådant är inte hopplöst. Till nästa kongress nu i år har man provat med val av ombud direkt ute på båtarna. Hur just det funkat återstår väl att se. Men så mycket kan man i alla fall säga som att Sjöfolksförbundet tillhör dom bättre, radikalare av dom svenska fackförbunden. Reformismens förrädiska ankar ligger dock stadigt på botten av verksamheten.

Tidningen Sjömannen är ibland läsvärd och har bl.a. ägnat mycket energi åt att uppmärksamma, avslöja och motarbeta den s.k. flaggflykten.

Alltså: facket kan vara en "kamporganisation" till sjöss - men inte för ett rättvist samhälle där arbetarna har makten, utan för i och för sig justa grejer som t. ex. mer att göra på fritiden. Idag finns *Handelsflottans Välfärdsråd* som bl a skickar ut filmer, böcker och kasettband till båtarna. Filmerna är dock ofta av dålig kvalitet och rådet får bara en halv miljon tilldelat av staten.

I ett läge av kris inom Handelsflottan och samhället i övrigt blir det troligen nödvändigt att gå utanför dom snävt fackliga/ekonomiska ramarna och ta upp självständigt organiserad kamp. Detta måste ske just *organiserat*, t.ex. med strejker i hamn där man försöker få med sej hamnarbetarna i hamnen man ligger i på sympatiaktioner. Man bör också ta kontakt med manskapet på andra fartyg (främst inom samma rederi) om detta är möjligt, meddela vänster- och annan press hemma om planerade och pågående aktioner, kontakta organisationer hemma som kan dra igång stödinsamlingar m.m. Helt klart är att det är oerhört mycket svårare att ta upp kampen illegalt till sjöss. Det är just därför som det krävs noggrann organisering och planering av eventuella aktioner.

I detta läge av kris och skärpt klasskamp är det alltså nödvändigt att organisera sig självständigt utanför Sjöfolksförbundet. Förbundet är ju tvingat till passivitet genom det här samhällets anti-fackliga lagar. Man har bara vissa snäva, reformistiska och ofarliga ramar att röra sig i. Kolla här vad det det står i stadgarna för förbundet, § 14, mom. 8: "Tillkännagivande av strejk, blockad eller bojkott utfärdas av förbundsstyrelsen. Medlemmar i förbundets grupporganisationer eller del därav äger ej rä rätt att utan förbunds- eller överstyrelsens godkännande utfärda tillkännagivande i någon form om strejk, blockad eller bojkott. Förbundsmedlemmar hava ej skyldighet eller rättighet att ställa sig till efterrättelse blockad eller bojkottmeddelande, som icke utfärdats eller godkänts av förbundets styrelse eller överstyrelse". Denna paragraf har alla LO-förbund inskrivna i sina stadgar. Och det vet ju dom flesta arbetare att något "tillkännagivande" från den övre toppen av hierarkin inom förbundet aldrig kommer. Tvärtom har de senaste årens strejker visat att fackbyråkraterna såväl centralt som lokalt gjort allt för att få dom rättmätigt strejkande att återgå till arbetet, ofta med rent vidriga metoder.

Alltså: man kan jobba för vissa delkrav i facket då man är till sjöss. Man måste samtidigt förbereda självständig organisering och kamp i fartygskommittéer och strejkkommittéer, valda och återkallbara av alla arbetare på fartyget.

Kamrater! Hur länge ska redare och befäl få sätta likhetstecken mellan manskap och boskap?!?

Gardisten

Not 1: Vad menas med "flaggflykten"?
Jo, många redare oroas starkt över att, som dom säger, dom svenska sjömännen kräver för mycket (sic!) betalt och att dom sociala kostnaderna är för höga (sic igen!). Många redare tar då och inregistrerar sina fartyg under t.ex. Liberia- eller Panamaflagg. Då kan man anställa arbetskraft, företrädesvis utlänningar, till svältlöner och behöver inte alls bry sig om "komforten" för dom ombordanställda.

STATSBYRÅKRATIN MÅSTE KROSSAS GENOM EN SOCIAL REVOLUTION!

Den 26-27 januari samlades militanter i Förbundet Arbetarmakt från hela landet för att diskutera och söka summera de studier i begreppet byråkrati, som utgjort förbundets s k kaderstudier hösten -73.

Vi bedömde ämnet så viktigt att vi t o m beslutade oss för att hålla en extra kongress i anslutning till konferensen om byråkratin. Höstens studier, som varit mycket omfattande - och tagit upp det mesta som skrivits i ämnet, visade klart på nödvändigheten av denna åtgärd.

I vår agitation har vi ofta använt oss av begreppet *statsbyråkrati*, och vill med detta begrepp söka förklara och förstå, för att avslöja och bekämpa, "socialistiska" eller - ännu värre - "kommunistiska" myter som "Sovjet", Östeuropa och i viss mån också Kina. Begreppet betecknar ekonomiska-politiska system, under socialistisk eller kommunistisk täckmantel, i vilka *arbetarklassen*, trots allt som påstås, *inte innehar den reella, politiska och ekonomiska makten*. Den ekonomiska och politiska makten innehas istället av *en ny historisk klass, byråkratin*. Vi påstår att den, byråkratin, är en *klass* p g a att den hämtar sin näring och kraft i en ekonomisk verklighet, i materiella förhållanden.

Mängden av referensmaterial, och - inte minst - ämnets omfattning, gör emellertid att vi ännu inte är färdiga att *skriftligen* våra diskussioner och slutsatser. Vårens och sommarens pamflettutgivning på *ARBETARPRESS*, kommer därför att lägga [illegible] tonvikt vid detta ämne.

Den kommitté som konferensen utsåg att sammanfatta förbundets ståndpunkter kommer t ex någon gång i vår att presentera en pamflett i ämnet.

Denna pamflett kommer förmånligt att kompletteras av pamfletten *"Den Stora Kinesiska Kulturrevolutionen"*, en kritisk-marxistisk granskning och analys av den, i den svenska traditionella "vänstern", så omhuldade "kulturrevolutionen" 65-68.

Dessutom kommer *RÅDSMAKT, Förbundet Arbetarmakt:s teoretiska organ*, att ytterligare dokumentera förbundets analyser och slutsatser i två av årets fyra nummer.

Det mesta av detta material har naturligtvis också för avsikt att ta upp och söka avslöja den traditionella "vänsterns" verklighets- och begreppsförvirring i ämnet byråkrati/Österuropa (som "statskapitalism", "statssocialism", "degenererad arbetarstat", "socialism" (!), "kommunism" (!!), osv.).

Vi hävdar nämligen, att en kommunistisk organisations oförmåga att *inte ens* kunna avgöra vad socialism och kommunism *inte* är, är alldeles tillräckligt för oss för att hysa misstankar om denna organisations syften och långsiktiga målsättning.

Konferensdeltagare

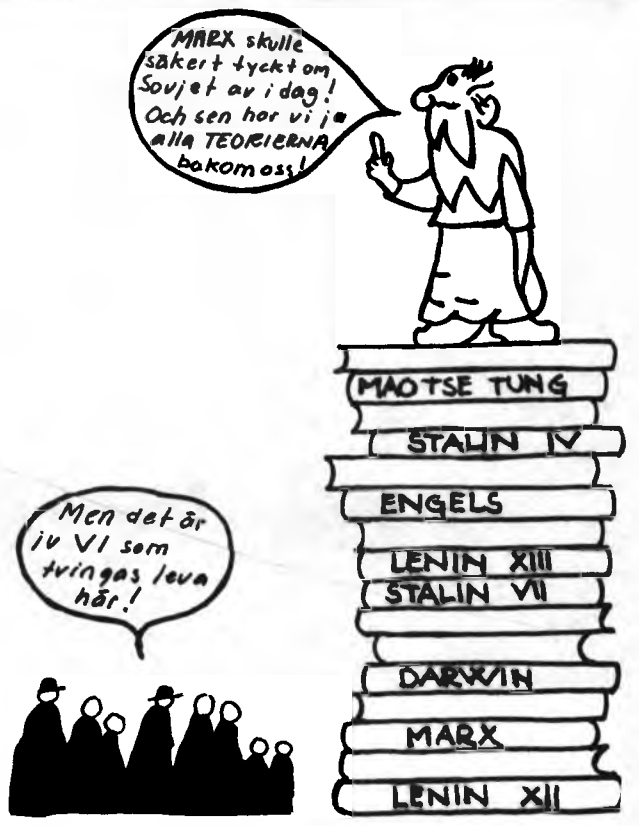

Böcker & Skivor

KULLERSTENSGATA

Den som vill lära sig hur en religiös miljö, präglad av ett strikt normsystem, kan vara med om att skuldbelägga ett barns uppväxt, har nu möjlighet att läsa Arne H. Lindgrens *Kullerstensgatan* (Prisma). Boken är en självbiografisk roman från 30-talets Lund. Författaren är tidigare känd genom böckerna *Svart dagbok* från ett mentalsjukhus samt berättelsen om Nils Billsbo i boken *Alkoholist*.

I sin nya bok försöker författaren berätta om sitt ångestfyllda liv i ljuset av en frikyrklig uppfostran. En uppfostran där "syndakatalogen" och guds straff och belöning förvägrade spontan livsglädje och skuldfrihet att lägga grunden till en trygg och harmonisk människas utveckling.

I boken finns också förmedlat atmosfären i konfrontationen mellan "templets frälsta" och de "syndfulla röda", de organiserade arbetarna. Vidare konflikten mellan fadern, den av gud kallade predikanten, och modern, den av predikanten kallade hustrun, som skulle få den ringa pastorslönen att räcka till mer än kollekten.

Bengt

BERGSSPRÄNGAREN

Om en alldeles vanlig människas liv berättar Henning Mankell i *Bergsprängaren* (Författarförlaget, pris 19:50).

Boken handlar om Oskar Johansson, bergsprängare, som vid tjugotre års ålder skadas svårt vid en sprängolycka, hans liv som arbetare och till sist som pensionär. I bilder och återblickar ges upplysningar om Oskar, hur han levde och hans egna reflektioner över utvecklingen och hans del i denna. I fragment berättas om utvecklingen i Sverige under 1900 talet: om arbetslösheten på 30-talet, kriget och efterkrigstiden, fram till dagens "välfärdssamhälle".

Oskar själv tycker inte att han är särskilt märkvärdig, men det tycker författaren. Han ser i Oskar en representant för många, för dem som inte fått stor plats i historieskrivningen, för arbetarklassen.

Boken kan ses som ett försök att skriva historia med utgångspunkt från dem som varit med om att skapa den. *Bergsprängaren* är en fin början på detta arbete och en enkel och levande berättelse.

HB

BILJARD KLOCKAN HALV TIO

Biljard klockan halv tio (Delfinserien 1973) skrev Heinrich Böll i slutet av 50-talet, vid en tidpunkt då det tyska undret hade nått fram till det stadium där de under demokratins täckmantel nogsamt dolda nazistiska tendenserna började sticka fram här och var i sömmarna. Heinrich Böll analyserar i den här romanen de tre senaste generationernas Tyskland med en för honom kännetecknande öppenhet.

De förflutna 50 åren upplevs genom några människors inre. De hör nazismens appeller vrålas, ser de brutala våldsdåden och försöker komma till rätta med det hat som inte var blint och ännu inte moget för ånger.

Ovissheten inför framtiden tynger dem. Förflutet och närvarande snärjs in i varandra när Böll rannsakar nazitiden och riktar udden mot nynazistiska tendenser i Förbundsrepubliken.

Böll har i sitt författarskap gång på gång med hänsynslös skärpa gått till angrepp mot nazitidens händelser och mentalitet, och klarsynt pekat på det arv från då som fortfarande lever kvar i Väst-Tyskland. Han har fungerat som "ett dåligt samvete" i denna kulissartade "demokratiska välfärdsstat". Han är väl värd att läsas.

HF

FRÅN DEN SVENSKA VILDMARKEN

Från den svenska vildmarken heter Marie Selanders senaste LP (MNW 36P). På skivan blandas sånger från industrialismens genombrott på 1800-talet fram till sånger från dagens AMS-baracker. Maries lite hesa röst gör att man verkligen känner sig förflyttad bakåt i tiden, t.ex. till gruvarbetarstrejken i Norberg.

Ibland känns dock låtarna lite väl lika. Rösten blir monoton och variationerna små. Detta gör inte att skivan är väl värd att lyssnas på.

Ragge

FRÅN VÄNSTER OM ÖST

Östeuropa-bulletin heter en tidning som för ovanlighetens skull tar upp öst-staterna ur marxistisk synvinkel. I programförklaringen för tidningen heter det att man "informerar om den östeuropeiska socialistiska oppositionens kamp mot byråkrati för en demokratisk socialism". Man vill genom detta initiera debatt i frågan inom vänstern, och så småningom hoppas man kunna "bidra till skapandet av en solidaritetsrörelse mot förföljelser av socialister, kommunister och andra progressiva människor i Östeuropa."

I senaste numret finns bl.a. en intressant artikel om vänsteroppositionen i dagens Ungern. Denna hårt förtryckta opposition representeras teoretiskt främst av elever och efterföljare till den berömde marxisten Georgy Lucacs, och praktiskt av landets studenter och, i mindre utsträckning, arbetarna.

Östeuropa-bulletin är alltså en enormt värdefull tidning. Den fyller, om än ännu bara till en viss del, ett stort tomrum när det gäller information om vad som händer på barrikaderna i öst. Det mesta som vi får läsa är ju det som borgarpressen totar ihop, och dom utnyttjar som bekant folkens kamp mot statsbyråkrativäldet - för reell socialism, till att smutskasta *socialismen som sådan*

Östeuropabulletin kostar 2:- och kan beställas från *Östeuropa-bulletin*, Box 12021, 750 12 Uppsala 12.

Cewe

Prag våren 1968.

Insänt

Kamrat,

Skriv gärna insändare som vi kan publicera. Om sån't du tycker vi missat att ta upp, vi tagit upp på ett felaktigt sätt, osv.

Redaktionen

EMMABODA:

REPRESENTANTER I STYRELSEN VÄRDELÖSA!

Så har då verkligheten än en gång spelat reformismen och socialdemokratin ett spratt. Sossarnas snack om "företagsdemokrati" och "medinflytande" har än en gång fallit platt till marken.

För lite sen köpte den franska jättekoncernen i glasbranschen, Saint-Gobain, majoriteten av aktierna i Emmabodas näst största industri, Emmaboda Glasverk, med c:a 725 anställda, varav c:a 600 arbetare.

Företagets direktör, Jan Afors, har visat att kapitalismen fortfarande sitter i orubbat bo i det här landet. Att kunna sälja ut sina aktier till ett utländskt bolag för 24 miljoner, bakom ryggen på arbetare, fackförening och myndigheter, visar med all önskvärd tydlighet vilka som fortfarande har den *ekonomiska makten* i Sverige, efter fyrtio års "arbetarregering".

För arbetarna på Emmaboda Glasverk är nu givetvis framtiden oviss. Saint-Gobain är ökänt som multinationellt företag för sin konsekvent arbetarfientliga politik. Och skulle det inträffa, att man efter en tid flyttar produktionen till något annat och mera lönsamt ställe i Sverige eller ute i Europa (vilket inte alls är omöjligt - ta bara en titt på koncentrationen inom cementindustrin), ja, då väntar bara de allt längre arbetslöshets- och omskolningsköerna glasverksarbetarna. Dvs dom som slitit ihop Afors' miljoner!

Saint-Gobains köp av Emmaboda Glasverk visar reformismens och socialdemokratins fiasko i blixtbelysning. Kapitalismen låter sig inte reformeras bort - den måste krossas, och i detta arbete utgör vare sig sossarnas snack om "medinflytande" eller VPK:s SKP:s snack om "statliga basindustrier" något kampalternativ för arbetare som är förbannade och besvikna på den traditionella "vänstern".

Kamrater, arbetare på Emmaboda Glasverk!

Välj den självständiga kampens väg!
Vänd arbetsköparoffensiven till en arbetaroffensiv!

Förbundet Arbetarmakt - Växjö

AGA:

FACKET OCH BOLAGET AVSLÖJAS!

Sista fackmötet innan jul här på AGA på Lidingö skulle bl.a. handla om eventuell övergång till postlön, ett lönesystem som dom flesta var negativa till. Ingenting sades emellertid om att beslut skulle tas i frågan. Ett par veckor innan mötet kom skyddsombuden rännande med reklamlappar från Postverket.

Av fabrikens 600 jobbare hade 100 kommit till mötet. En snofsig reklamkille från Postverket började med att pladdra på om postlönesystemets "enorma fördelar". Många tyckte att det lät skumt i vissa avseenden, bl.a. var inte sekretessen kring kontot man skulle få tillfredsställande. När invändningarna blev för besvärliga för reklamkillen, kom fackordföranden till undsättning och avbröt jobbaren som snackade...

Bolaget snackade också dom om alla "fördelar", t.ex. den "lilla rationaliseringsvinst" man skulle göra.

Många undrade varför facket var så kåta på att få systemet genomfört, när det fanns så klara nackdelar (stå i postkö för att få ut löningen, en del har långt till posten, den bristfälliga sekretessen m.m.). Svaret kom till slut: Ordföranden berättade innan omröstningen i frågan, att han p.g.a. att pengarna till studieverksamheten var slut, *gått till bolaget och bett om pengar!!! Bolaget hade då lovat 25.000 kr till studiekassan. Men för att det skulle bli några pengar fick dom lov att fixa ett positivt beslut om postlön i facket!!!*

Frågan, som ställdes av en jobbare på mötet, inställer sig osökt: - Vad ska ni sälja nästa gång? Man kan alltså med fog undra vad fackpamparna på AGA köpts till förut och vad dom kommer köpas till i framtiden!

Inför ultimatumet om 25.000 till studier och lön med postkonto eller löning som förut och tji pluringar till studier, vacklade många och bolagets linje segrade vid omröstningen.

Detta är bara *ett* exempel som finns på hur korrumperade fackföreningarna är idag. Facket har sedan länge visat sig odugligt i kampen.

Stockholmsred.

DOKUMENT

FRÅN ARBETARKONFERENSEN I STOCKHOLM 1-3 FEBR.

Vill du veta mer om resultaten av den arbetarkonferens vi skriver om på sid 3, eller sprida kunskap om vad som hänt? Beställ då den pamflett som sammanställts av organisationskommittén för konferensen. Den innehåller resolutionen som antogs på konferensen, en sammanfattning av huvudlinjerna i diskussionerna samt en redogörelse för hur *en* revolutionär arbetsplatsgrupp arbetar. Pamfletten är på ca 16 sidor A5 inklusive bilder. Pamfletten kostar 1 krona.

Beställer du minst 10 ex får du 25% rabatt. Minst 50 ex 50% rabatt. Beställer du enstaka ex skicka med betalning i frimärken plus 60 öre i porto.

Arbetet är också i full gång med en skiva från mötet, teater och musikfesten efter demonstrationen.

Behållningen från pamfletten och skivan kommer att gå till finansiering av nästa konferens.

Beställ skriftligt från: *Bill Forsberg*
Sommarstigen 18
150 24 Rönninge

Den kan också köpas av Förbundet Arbetarmakts avdelningar eller *Tidningen ARBETARMAKTs* ombud.

PRENUMERERA!
pg 38 13 00 — 3
12 nr för 20:-

BRÄNN TISTLARNA!

Bredvidstående artikel är en recension av den:al Keturkiska författaren Yasar Kemals två böcker, *"Låt tistlarna brinna"* och *"Och de brända tistlarna"*.
I böckerna berättas om böndernas kamp mot storgodsägarna, agorna, och hur denna kamp tillfälligt slås ned men ändå leder till att avslöja systemets egentliga funktion.
Nedanstående artikel vill täcka in de senaste årens händelseförlopp, där bl.a. en militärkupp ingår.
De drivande krafterna bakom facist-kuppen den 19 mars 1971 var industriägarna, d.v.s. bourgeoisin. Kuppen riktade sig mot industriarbetarna men även mot storgodsägarna(!). Genom att expropiera godsägarnas jord och sedan försöka sälja den vidare till de jordlösa bönderna, hoppades man att kapital skulle frigöras. Frigöras till den växande industrin som var i skriande behov av kontanta medel. Samtidigt hoppades man kunna vinna politiskt stöd från bondeklassen som först såg expropriationen av jorden som ett slag mot sina gamla fiender. Men mycket snart skulle nya fiender komma istället - tusenfallt värre!
Den fascist-stödda premiärministern, Erim, genomförde nästan omedelbart efter kuppen censur av alla"samhällsomstörtande" tidningar. De "samhällsomstörtande tidningarna" var naturligtvis kommunistiska och socialistiska men även "ärliga" liberala tidningar fick känna av det hårdnande klimatet.
Arbetarpartiet, TIP, t.ex. förbjöds, efter som det hätte, "utsått nationella, språkliga och kulturella misshälligheter bland den turkiska nationens olika etniska minoriteter".
Sedan kuppen har också massavrättningar stått på dagordningen. Speciellt använda blev giljotinerna i samband med att turkiska säkerhetspolisen under 1972 nästan totalt utraderade den gerilla som växt fram i nord-östra Turkiet. Den var inte tillräckligt välorganiserade och hade ännu inte hunnit få något starkt stöd bland bönderna. "Gerillan", som till huvuddelen bestod av studenter som blivit utsparkade från universiteten, blev vid flera tillfällen angivna.

Att militärdiktaturen stått pall så pass bra mot revolterande studenter och arbetare som den gjort, måste tillskrivas USA:s aktiva stöd. Genom NATO, som Turkiet är medlem av, slussas varje år miljontals kronor in från USA. Dels genom direkt krediter, dels som militärmatrial. Men det jäser under ytan och de stora bondemassorna börjar inse att de blivit lurade av fascistregeringen.
Tillsammans med arbetare och studenter kommer de bränna alla tistlar som står i vägen för deras kamp för frigörelse - för socialism.

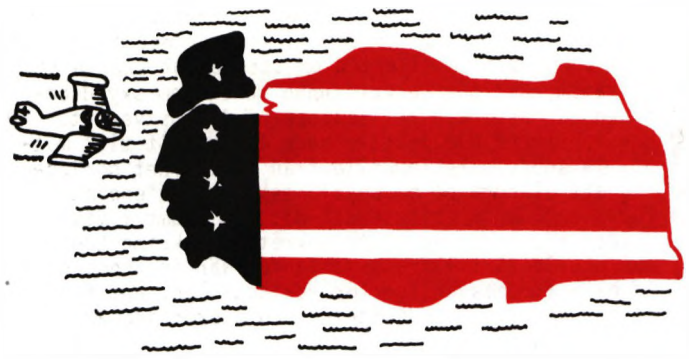

O.K. JONNY, BANORNA ÄR KLARA, VI LANDAR.

Jag har just läst två böcker av *Yasar Kemal - Låt tistlarna brinna (Gidlunds)* och *Och de brända tistlarna (Gidlunds)* - och olika intryck trängs i mitt huvud.
Båda böckerna handlar om Magre Memed, den fattige och undernärde pojken som blir fredlös efter att i självförsvar ha skjutit sin agas brorson.

Korruptionen och förtrycket på den turkiska landsbygden beskrivs utifrån de fattigas synpunkt - agan har all makt och utnyttjar den till att kapa åt sig mer mark från bönderna, och dessutom kräva skatt av dem, så att de under vintermånaderna tigger utanför hans dörr om att han ska köpa deras boskap, så att de kan få säd till bröd.

Bönderna svälter; de är rädda och okunniga, och lika snabba att förbanna som att helgonförklara. De ljuger, skvallrar, baktalar och är omigen så fruktansvärt rädda. Ändå låter de inte Memed och hans mor svälta ihjäl när agan vägrar att ge dem mat.
När Magre Memed, den gode rövaren, har intagit hjälteplatsen i böndernas hjärtan, har ingen på hela slätten vare sig sett eller hört talas om honom, trots att polisen misshandlar hela befolkningen i flera byar, för att söka för upplysningar om honom.

Agan tar hjälp av rövarna i bergen, för att kunna fortsätta förtrycket av folket, och när han inte kan få iväg invånarna i en by, vars mark han stulit, låter han först sina egna män spöa befolkningen och bränna skörden, sen rövarna stjäla alla hästarna i byn, och som en krona på verket står polisen till tjänst med att beskjuta byn om nätterna.

Första boken, *Låt tistlarna brinna*, är huvudsakligen en äventyrsroman som handlar om Memeds problem som den fredlöse rövaren, som hela tiden lyckas gäcka förföljarna. Den delen är ganska spännande, men spänningen gäller främst hur Memed personligen ska klara sig. Till slut lyckas Memed skjuta agan i sin hemby, och då låter han bönderna, mellan sig, dela upp den jord agan stulit, och tända eld på tistlarna på fälten, så att de ska kunna plöja utan att sarga sina ben.

Andra boken, *Och de brände tistlarna*, tycker jag är mycket bättre. Den är minst lika spännande som den första boken, men är mindre idealiserande, och handlar om hur bönderna själva, långsamt, börjar resa sig mot sina agor.

Efter det att Memed skjöt agan, och delade ut jorden bland bönderna, klarade de sig alldeles själva, utan aga, och i tre år brände man tistlarna. Sen kom den nya agan och han var etter värre än den gamla. Då börjar bönderna helgonförklara sin gamla aga, och förbannade Memed som mördat honom, och var skuld till att den nye kommit i stället. Allt enligt om att den som blir straffad (= råkar i olycka) har gjort illa.

Trycket från agan hårdnar, och långsamt börjar bönderna ändra sin attityd. Polischefen blir skjuten i knät, under ett nattligt överfall på byn, några bönder stjäl i sin tur alla agans hästar, tänder eld på hans skörd och beskjuter hans hus om natten. När de övriga bönderna märker att trycket på byn minskar börjar de fatta mod, och när agan lyckas få en bevattningsexpert att stänga av floden, som förser flera byar med vatten, får bönderna så småningom nog och marscherar in till staden för att förstöra dammarna som hindrar vattnet från att rinna i sin flodädd.

Under tiden har Memed, som håller sig gömd, gripits av tvivel när han ser hur hans älskade bönder lider. - Vad händer om man slår ihjäl en aga?, tänker han. - Jo, det kommer strax en ny som är ännu värre, och det bytet förlorar man på. Långsamt, varefter bönderna tar saken i egna händer, övertygas Memed om det riktiga i att kämpa mot förtrycket, trots tillfälliga motgångar.

Böckerna är uppbyggda snarast som novellsamlingar. Där varje kapitel utgör en egen helhet. Flera av de här mindre delarna är riktigt bra berättelser, där den snabba, enkla, nästan folkvisebetonade personteckningen och berättarkonsten kommer till sin rätt.

Persongalleriet är stort, och inte ens Memed tecknas speciellt nyanserat och tydligt. Figurerna kommer och går, mer eller mindre omotiverat, och det blir ibland ganska svårt att hålla ordning på alla gubbarna.

Tyvärr har Kemal inte riktigt lyckats med att sätta ihop de sinsemellan ganska olika delarna, och fläta samman de många historierna till en helhet. Den statiska personbeskrivningen och legendepiken som i novellen är Kemals styrka ligger honom nu istället i fatet.

Trots den här kritiken tycker jag att de här båda böckerna är mycket läsvärda. Speciellt den sista, som är skriven mer än tio år senare än *Låt tistlarna brinna*, som Kemal debuterade med 1958. Böckerna är lättlästa trots att de tillsammans innehåller över 900 sidor, och berättelserna är helt enkelt fascinerande.

Till sist skulle jag vilja säga, att den som letar efter en klar socialistisk deklaration i de här böckerna nog blir besvikna. Jag tror inte att det behöver bero på en ideologisk "brist" hos Yasar Kemal, utan att det helt enkelt beror på att han beskriver livet hos de Anatoliska bönderna, vars kamp inte har kommit så mycket längre än till att slåss för att kunna överleva. För oss i Sverige kan det låta "futtigt", men för den turkiska bonden är det kanske början till kampen för socialism.

Annika W.

I oktober förra året utkom *Tidskriften RÅDSMAKT* med sitt första nummer. Nummer två utkom i slutet av december samma år.
Utgivningen av *RÅDSMAKT*, som är *Förbundet Arbetarmakt:s teoretiska organ*, var inget hastigt påfund. Utgivningen beslutades av Förbundet Arbetarmakt:s första kongress (augusti -73), och tjänar det utmärkta och nödvändiga syftet att profilera förbundet politiskt.
RÅDSMAKT:s två första teman - en teoretisk-praktisk kritik av anarkismen-syndikalismen, och en av Lenin-leninismen, är bara en början på denna profilering.
Dessutom har dessa båda nummer innehållit artikeln "KFMLr, sex och auktoritet" samt två artiklar om Marx kontra Trotskij - "Marx, Trotskij och partiet" och "Pariskommunen, Från Marx till Trotskij".
Båda numrena har haft en strykande åtgång, varför nr 1/74, som beräknas utkomma i månadsskiftet mars april, kommer att tryckas i en betydligt större upplaga.

Kamrat! Vi sitter inte inne med svaret på alla frågor, med sanningen om allt som hänt, osv. Vi arbetar utifrån en övertygelse om nödvändigheten av en ständig kritik och självkritik. Därför är *RÅDSMAKT* viktig, ja, för att inte säga oundgänglig. För oss - och dig!
Under 1974 utkommer *RÅDSMAKT* med fyra nummer, ett i kvartalet. Årets fyra nummer kommer bl a behandla begreppet statsbyråkrati (se sid 6 i detta nummer), Sovjetunionen" under 20-, 30- och 40-talet, psykiatrin, en fortsättning på kritiken av Lenin-leninismen, förbundets arbetsplatsarbete, m.m.

KAMRAT! Prenumerera! 4 nr för 10:- - Pg. 87 99 69-4
Tidskriften RÅDSMAKT, Box 31 102, 400 32 GÖTEBORG 31

RÅDSMAKT

Teoretiskt organ för Förbundet Arbetarmakt

PRENUMERERA ! -men läs kritiskt!

Det nummer du nu håller i handen är det femtonde numret av *Tidningen ARBETARMAKT*. Kanske inte särskilt många om vi ser till att vårt första nummer utkom redan juni -72, och att t ex Aftonbladet, sosse- och kändisblaskan du vet, utkommit med mer än 500 under samma tidsperiod.

Vi tycker det är både fel och missvisande att se saken på det sättet. För det första: Förbundet Arbetarmakt, och i ännu högre grad de "rådssocialistiska arbetsgrupper" som tidningen var organ för under c:a ett år, har genomgått och genomgår alltjämt en ständig utveckling. Och trots att våra politiska riktlinjer och analyser blir mer och mer verklighetsförankrade och konkreta för varje nummer, som vi tycker, har vi en lång väg kvar. Och "färdiga" blir vi ju aldrig heller, som Aftonbladet och Proletären t ex.
För det andra: Aftonbladet, t ex, skriver om saker "för nyhetsvärdets skull".
Vi skriver för att lära av varandra, tänka självständigt och kollektivt samt - inte minst - handla.
För det tredje: Aftonbladet har stålar; stora finansiärer bakom sig,"vårt" LO t ex. Vi får lita till egna krafter. Vi har stora utgifter och små, mycket små, inkomster.
Saken borde egentligen vara klar - eller hur?
Postgiro 38 13 00 - 3 var det.